

Predikan av Jenny Arnerlöf - Påskdagen - 2023

Denna bild är en bild av lärjungarna Johannes och Petrus. Den målades av fransman Eugène Burnand för cirka 130 år sedan och hänger i Muséet d'Orsay i Paris. Den heter *Lärjungarna springer till graven på uppståndelsens morgon*. Johannes är den yngre mannen. Som ni minns var han den enda av de tolv som stod intill korset när Jesus dog. Petrus är den som var mest otrogen då han till och med förnekade att han kände Jesus. På denna bild har de fått höra av Maria Magdala att Jesus grav var tom och de är på väg att kolla det med sina egna ögon.

Johannes håller sina händer som om han ber en bön om att det omöjliga kan vara möjligt – för han såg Jesus dö. Petrus håller i sitt hjärta. Han som var modlös kanske känner en livsgnista och nytt mod. Kanske har vi, som de, också känt så ibland när vi kommer till Kristus. Att vi hoppas på Kristus i omständigheter som verkar hopplösa. Som vi hörde i texten hade Maria från Magdala kommit med det märkliga budet att graven var tom. Hon gick

till graven tidigt på dagen när det var fortfarande mörkt. Efter långfredagen måste allt ha bara känt mörkt för henne. När hon anlände till graven och fann den tom var hennes första tanke att någon hade plundrat den. Hon sprang till lärjungarna. Men det Petrus och Johannes upptäckte gav anledning att tänka att något annat var på gång. I scenen som följer fortsätter Johannesevangeliet att använda sig av symbolspråk för att förmedla ett rikt och häpnadsväckande budskap.

När Jesus väckte Lasaros från döden, kom han ut från sin grav ”med armar och ben inlindade i bindlar och med ansiktet täckt av en duk”. Men i den tomma graven låg bindlarna hoprullad – knappast sånt gravplundrare tar tid att ordna. Johannes ”såg det och trodde” står det, men vad trodde han? Förmodligen att Jesus hade återvänt till sin Fader. Mysteriet var inte löst. Men där det först fanns sorg, följt av ångest över en försvunnen kropp, hade ångesten och sorgen förvandlats till en hopp- och livgivande tro. Det är inte naturligt. Dokumentärer på P1 vittnar om hur svårt det är för efterlevande till försvunna personer att hitta frid. Forskare som följde efterlevande till folk som dog i 11:e septemberdåden i New York såg också tydliga bevis för hur frånvaron av en kropp fryser sorge- och copingprocessen hos människor. Johannes såg nog med bevis för att kunna tro att det som var på gång inte var lögn. Han kunde öppna sig för tanken att Jesu svårbegripliga påståenden om att vara på väg till sin Fader stämde på något sätt. Att se och tro är ett viktigt begrepp som löper genom hela Johannesevangeliet. Johannes trycker på det för att det var hans erfarenhet.

Maria dröjde kvar i trädgården när lärjungarna hade gått hem. Hon ville ha den där närheten till Jesu kropp eller sista platsen den var. Hon verkar inte ha skrämmts av änglarna i graven – det är nästan så att hon inte själv förstod

att de var änglar. Deras fråga till henne, "varför gråter du, kvinna?", säger oss att hon var alldeles uppslukad av sin sorg. Men Johannes beskrivning av änglarna – att en satt vid huvudet och en vid fötterna där Jesu kropp hade legat väcker tanken om keruberna som satt på förbundsarken i templets allra heligaste rum. De hade ett tomrum emellan sig som signalerade Guds osynliga närvaro. Psaltarpsalmerna 80 och 99, "Herren är konung! Folken bävar, han tronar på keruberna, jorden skälver" ekade i den tomma graven. Innan Maria hade tid att fundera över änglarna fick hon samma fråga som änglarna hade ställt från Jesus som hon trodde var trädgårdsvakten.

"Varför gråter du kvinna?" Fast det var först när han sade hennes namn som hon kände igen honom. Den goda herden kallar sina får vid namn och "fåren hör hans röst, och han ropar på sina får med deras namn" och hans egna får "följer honom därför att de känner igen hans röst". Något var annorlunda med Jesu utseende, med hans uppståndelsekropp. Han var inte bara återupplivad som Lasaros – han är uppstånden och än idag talar till sökande människor vid deras namn. Och om du hör hans röst idag förhärda inte ditt hjärta som det står i Hebréerbrevet!

Nu fick Maria springa till lärjungarna igen, fast denna gång sprang hon som sänd av Jesus med ett tydligt glädjebudskap. Den stora sorgen som den första kvinnan Eva drog över sig själv och alla kvinnor upphävdes i den nya skapelsen som Kristus uppståndelse har invigt. Maria anförtroddes med uppdraget att förmedla den goda nyheten om att Jesus hade uppstått och skulle stiga upp till sin Fader och deras fader, som är även vår Fader. Jesus visar oss att Gud vill vara nära oss, och Gud vill jobba tillsammans med både män och kvinnor för att sprida det budskap.

Det är ingen slump att Marias första möte med den uppståndne Jesus skedde i en trädgård där hon misstog honom för att vara trädgårdsmästaren. I Bibelns första berättelse vistades den första mannen och kvinnan med Gud i Edenslustgård där Gud var trädgårdsmästaren. Men när kvinnan tog frukten som var förbjuden och allt gick fel, fick kvinnor ett dåligt rykte. På påskdagsmorgon blev kvinnor återupprättat genom sin trofasthet mot Jesus.

Påskdagens goda nyheter är att vi inte ska vara rädda för Gud och gömma oss som de första människorna gjorde när de hade svikit Gud. Vi kan springa till Gud som Johannes och Petrus med våra böner och ett förtvivlat hjärta och vara viss om att Gud välkomnar oss till sig med öppna armar och återupprättar oss. Berättelserna om den tomma graven har, för alla deras enkelhet, sanningens klang, fast det är fortfarande nödvändigt att välja att tro. Gud berövar inte oss av den friheten.

Påsk gör det möjligt för oss att springa till Kristus med våra böner och vårt hjärtas längtan i varje situation som uppstår. Vi kan välja att tro som Maria och lärjungarna gjorde fastän de inte förstod allt.

Kristus lever – vi kan våga tro det. Han har segrat över döden och han lever för att rädda oss från döden och allt som hotar att förstöra eller förgöra våra liv. Att veta detta ger saliga visshet och ljuvliga ro. Världen fortfarande liknar långfredagens värld på många sätt, men det är möjligt för oss att leva påskdagens glädje i vår egen tid – vi kan öva oss att leva i uppståndelsen ljus! De första män och kvinnor som gjorde det förändrade vår värld till den graden att till och med vårt sekulära samhälle tror att påskdagens värden: värden som frihet, vänlighet, jämlikhet, barmhärtighet

och framsteg är hur det bör vara. Påskdagen är den största av Jesu liknelser: den började i mörkret, osynlig och har spridit sig i världen på samma sätt som det inte går att urskilja jästen från degen.

Uppståndelsen tar inte bort det hemska som hände på långfredagen, men det förvandlar något som var menat som något ont till något som förmedlar Guds kärlek, liv och välsignelse. Det är bara Gud som har sådan skaparkraft – kraften att få det goda att växa fram från det onda. Påskens evangelium är att Gud alltid får de sista orden och de orden är "Uppståndelse" och "Liv".
Amen!